

www.burmeseclassic.com

မော်မြန်မာစာပေ

မင်းယုဝေ

၃၈ မြာမင်္ဂလာ

ပုံပြင်များ အတွဲ(၁)

THIRTY EIGHT MINGALA STORIES

Series-1

Translated, adapted and retold by Sheila Nath Desmond

www.burmeseclassic.com

ပုဂ္ဂိုလ်ပုဂ္ဂိုလ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	၆၀၀၁၁၃၀၃၁၀
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	၆၀၀၄၀၁၀၇၁၀
မျက်နှာဖုံး	
ပုံနှိပ်ခြင်း	ပထမအကြိမ်
တစ်ရေ	၁၀၀၀
ကွန်ပျူတာ	စိုင်းဖြိုးသိဟကျော်
ထုတ်ဝေသူ	မောင်မောင်မြင့်အေး
မိမိပုံနှိပ်သူ	ဦးကျင်ရင်
ဖြန့်ချိရေး	ဟော်မြန်မာစာပေ
	အမှတ် ၆၁၇၊ ဘူတာပုံလမ်း
	နံ့သာတန်းရပ်ကွက်၊ ဘီအိမ်ကျွ
	အင်းစိန်မြို့နယ် - ၀၉၉၂၅၇၀၉
တန်ဖိုး	၁၅၀၀

မာတိကာ

What is Mingala ?

၁။ သရက်ပင် နှင့် ခွေးတောက်ပင်	၁
၂။ ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦး	၁၁
၃။ သူဆင်းရဲ ပုဏ္ဏ	၂၀
၄။ သိမ်းငှက် နှင့် ဘီလုံးငှက်	၃၅

၂၉၄- ၃

မင်းယုဝေ

၃၈ဖြာမင်္ဂလာ / မင်းယုဝေ။ - ရန်ကုန်၊

လာဘ်မိုးစွေစာပေ၊ ၂၀၁၀။

၃၈-စာ၊ ၁၂. ၅ x ၁၇. ၅ စင်တီ။

(၁) ၃၈ဖြာမင်္ဂလာ

What is Mingala ?

The Pali word "Mingala" in the Myanmar language means something which is auspicious, brings luck, blessings and well-being to an individual, a family, community or nation.

The Mingala stories contain deep truths and share lessons of great wisdom. Belief systems and traditions around the world all contain lessons and guidelines which add to the storehouse of knowledge for the benefit of humanity. The "38 Mingalas", handed down from the Myanmar tradition give guidance on how to live a healthy, peaceful and prosperous life for the benefit of all.

■ သုံးဆယ့်ရှစ်ဖြာမဂ်လာ

The Mango and the Gwedauk Tree story

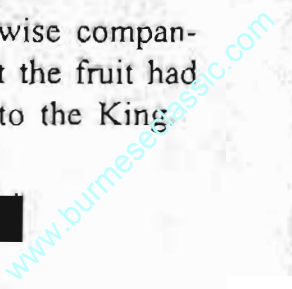
သရက်ပင်နှင့် ခွေးတောက်ပင်

ရှေးသရောအခါ ဗာရာသီပြည်တွင် ဒဗိဝါဟနမင်း စိုးစံသည်။ ထိုမင်းတွင် ပညာဉာဏ်နှင့် အထူးပြည့်စုံသော ပညာရှိ အမတ်တစ်ဦး ရှိသည်။ တစ်နေ့သောအခါ မင်းသည် မြစ်၏ထက်အောက်တွင် ကွန်ကို ထားစေ၍ ရေကစား၏။ ထိုစဉ် ကဏ္ဍမုဏ္ဍာအိုင်ဘေးတွင် ပေါက်သော သရက်ပင်မှ သရက်သီးမှည့်တစ်လုံးသည် အိုင်တွင်းသို့ ကြွေကြရာမှ မြစ်ထဲသို့ရောက်လာသည်။

အစဉ်တစိုက် မျောပါလာရာ ကွန်၌ ငြိလေသည်။ မင်းချင်းတို့သည် ကွန်ကို သိမ်းယူသောအခါ ထိုသရက်သီးကို တွေ့သည်။ ရွှေရောင် အဆင်းရှိသဖြင့် မင်းကို ဆက်သသည်။

Shay tha yaw akhar, long, long ago, King Dadiwarhana ruled over the Kingdom of Bayama-thi. One day, the King decided to go for a picnic by a river. While he and his companions were having fun in the water, a mango fruit floated by and slowly stopped at the bank of the river.

A Ponna, one of the King's wise companions, saw the mango and noting that the fruit had a golden glow, decided to offer it to the King

The Mango
and
the Gwedauk Tree
story

သရက်ပင်
နှင့်
ခွေးတောက်ပင်

မင်းသည် ထိုသရက်သီးကို သုံးဆောင်ကြည့်ရာ ချိုမြိန်၍ ထူးခြားကောင်းမွန်သော အနံ့၊ အရသာနှင့် ပြည့်စုံသည်ကို သိရလေသည်။ ထို့ကြောင့် အစေ့ကို မိမိ ဥယျာဉ်တော်၌ စိုက်ပျိုးစေသည်။ အပင်ပေါက် လာသောအခါ နို့ရည်များဖြင့် သွန်းလောင်းစေသည်။

When the King ate the fruit he realized that it was an extraordinary mango. Not only did it look good, it had a wonderful scent and it was also very sweet tasty.

As soon as he finished eating the fruit, he ordered his Chief Royal gardener to plant the seed in his Royal Garden. When the shoot appeared, he had the plant watered lovingly and carefully with fresh milk.

သုံးနှစ်ကြာသောအခါ သရက်သီးများ သီးလာသည်။ မင်းသည် သုံးဆောင် ကြည့်သည်။ မူလသရက်သီးကဲ့သို့ပင် ချိုမြိန်၍ ထူးကဲသော အနံ့၊ အရသာနှင့် ပြည့်စုံသည်ကို သိရှိ ရလေသည်။ မင်းသည် သရက်သီးများကို ကိုယ်တိုင်လည်း သုံး ဆောင်သည်။ အချို့ကို အခြားသောမင်းများထံသို့လည်း လက်ဆောင်ပေးသည်။

သို့သော်လည်း မျိုးပွားမည်စိုးသောကြောင့် လက်ဆောင်

မပေးမီ သရက်သီး၏ အညွန့်အညောက်ဖြစ်မည့် နေရာကို ဖားရိုးစူးဖြင့် ထိုးပြီးမှ ပေးပို့သည်။

After three years, this mango plant had grown into a tree, a tree big enough to produce many fruits. The King ate a mango from this tree and was delighted to find that it tasted as sweet as the mango by the river. It was also just as fragrant. The King decided to send some of these mangos as gifts to other kings.

However, he did not want those kings to grow their own trees from the seeds so he had the seeds pierced with an extremely fine, long thorn before he sent them. This way, the growing inner part of the seeds were destroyed.

သရက်သီးလက်ဆောင်ရသော မင်းတို့သည် သရက်သီး ကို သုံးဆောင် ကြည့်ကြသည်။ ထူးကဲသော အနံ့၊ အရသာနှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် လွန်စွာ နှစ်သက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အစေ့ကို စိုက်စေသည်။ သို့ရာတွင် အပင်ပေါက်မလာချေ။ အကြောင်းရင်းကို စုံစမ်းသောအခါ ဒဓိဝါဟနမင်း၏ အစီအမံကို သိရှိကြသည်။ သည်တွင် မင်းတစ်ပါးသည် စိုက်ပျိုးမှု၌ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာသော ဥယျာဉ်မှူးတစ်ဦးကို ခေါ်သည်။

‘အမောင် - ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွားလေ၊ ဒဓိဝါဟန

မင်း၏ သရက်သီးတို့ ခါး၍ အရသာပျက်အောင်ပြုချေ'ဟူ၍ စေလွှတ်လိုက်သည်။ ဆုလာဘ်အဖြစ် အသပြာတစ်ထောင် ကိုလည်း ပေးလိုက်သည်။

The kings who received their mango gifts tasted them. They relished the exceptional quality of these mangos so they asked their gardeners to plant the seeds. But no shoots came up, and no trees grew. They wondered why and started asking questions.

One of the kings found out about King Dadiwarhana's secret thorn and he became so angry that he called his own trusted and skilled gardener and said, "Go to the Kingdom of Bayamathi. Go and make his mangos bitter and tasteless!"

ထိုဥယျာဉ်မှူးသည် ဒဗီဝါဟနမင်းထံ ချဉ်းကပ်သည်။ စိုက်ပျိုးမှုတွင် မိမိ မည်မျှကျွမ်းကျင်လိမ္မာကြောင်း တင်လျှောက်သည်။ မင်းသည် နှစ်သက်သဘောကျသဖြင့် ထိုဥယျာဉ်မှူးကို မိမိ၏ ဥယျာဉ်မှူးနှင့်အတူ ဥယျာဉ်တော်ကို ပြုစုလုပ်ဆောင်စေသည်။

This gardener went to King Dadiwarhana

and convinced him that he was an excellent gardener. King Dadiwarhana liked him so much that he gave him the job of Royal Gardener to work with his own Chief Royal Gardener.

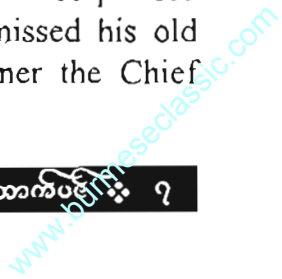
ဥယျာဉ်မှူးသစ်သည် ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ လက်ရှိ ဥယျာဉ်မှူးထက်သာအောင် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ပြသည်။ သူသည် ဥယျာဉ်တော်ကို ယခင်ကထက် သာအောင် ပြုသည်။ ပန်းတို့ကို အခါရာသီမဟုတ်ဘဲ ပွင့်အောင် ပြုသည်။ သစ်ပင်တို့ကို အခါရာသီမဟုတ်ဘဲ သီးအောင် ပြုသည်။

မင်းသည် ဥယျာဉ်မှူးသစ်ကို အလွန်သဘောကျသွားသဖြင့် ဥယျာဉ်မှူးဟောင်းကို နှင်ထုတ်လိုက်သည်။ ဥယျာဉ်မှူးသစ်ကိုသာလျှင် ဥယျာဉ်တော်တစ်ခုလုံးကို စီမံလုပ်ဆောင်စေသည်။

From his first day a work, the new

gardener worked very, very hard to prove that he was better than the old Chief gardener. He made flowers bloom even when it was not the season for them to bloom. He made trees bear fruit even though it was not their time to have fruit.

All this made King Dadiwarhana so pleased with his new gardener that he dismissed his old gardener and made the new gardener the Chief Royal Gardener.

ဥယျာဉ်တော်တစ်ခုလုံး မိမိလက်တွင်းသို့ ရောက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အကြံသမား ဥယျာဉ်မှူးသစ်သည် သရက်ပင်ကို ဝန်းရံ၍ တမာပင်နှင့် ခွေးတောက်ပင်တို့ကို စိုက်လေ၏။

မကြာမီပင် တမာပင်နှင့် ခွေးတောက်ပင်တို့၏ အမြစ်၊ အခက် တို့သည် သရက်ပင်၏ အမြစ်၊ အခက်တို့နှင့် ရောယှက် လေတော့သည်။ ထိုအခါ ယခင်က ချိုလှသော သရက်သီးသည် မချိုတော့ပေ။ မချိုရုံမျှမက တမာ၊ ခွေးတောက်ကဲ့သို့ပင် ခါးလေ တော့သည်။ သည်တွင် ဥယျာဉ်မှူးသည်လည်း ထွက်ပြေးသွား လေတော့သည်။

AS soon as he was made Chief, the new gardener planted Tamar and Gwedauk trees around the Mango trees. In a very short time the roots of the Tamar, Gwedauk and Mango trees began to intertwine with each other under the ground. The mango fruit became as bitter as the fruit of the Gwedauk tree. They were no longer sweet. When this happened, the new gardener ran away.

ဒဓိဝါဟနမင်းသည် သရက်သီးများ ခါးလာရသော အကြောင်းရင်းကို ပညာရှိအမတ်အား စူးစမ်းစေသည်။ ပညာရှိ အမတ်လည်း ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ ကြည့်ရှုစုံစမ်းသည်။

ထိုနောက် မင်းအား ‘အရှင် - သရက်ပင်မှာ တမာ၊ ခွေးတောက်ပင်တို့နှင့် ရောယှက်နေသောကြောင့် သရက်သီး

များသည် ခါးသောအရသာသို့ ပြောင်းခဲ့ရပါသည်။ မူလအတိုင်း ချိုမြိန်သော အရသာနှင့်ပြည့်စုံစေလိုပါက တမာ၊ ခွေးတောက် တို့ကို ဖယ်ရှားပစ်ရပါမည်။ မြေဩဇာသစ်၊ မြေဩဇာကောင်း တို့ကို ကျွေးရပါမည်။ နို့ရည်၊ သကာရည်တို့ဖြင့် သွန်းလောင်း ရပါမည်’ ဟုလျှောက်၏။

King Dadiwarhana asked the wise man,

ponna to find out how to solve the problem. He went to the garden and examined the trees. He returned to tell the King about the mixing of the roots.

Then he advised the King that the situation could be reversed if all the Tamar and Gwedauk trees and roots were removed. New rich soil would have to be used and the mango trees would have to be watered again with milk.

မင်းလည်း ဥယျာဉ်မှူးဟောင်းကို ပြန်ခေါ်သည်။ ပညာရှိ အမတ်ဆိုတိုင်း ပြုစေသည်။ ဥယျာဉ်မှူးဟောင်းသည် ရှေးဦးစွာ တမာ၊ ခွေးတောက်ပင် တို့ကို အမြစ်မှုတ်၍ ဖယ်ရှားပစ်သည်။ ထို့နောက် သရက်ပင်ကို မြေဩဇာသစ်၊ မြေဩဇာကောင်းများ ကျွေးသည်။ နို့ရည်၊ သကာရည်၊ နံ့သာရည် စသည်တို့ဖြင့် သွန်းလောင်းပေးသည်။ သို့ဖြင့် နောက်ထပ်၍ သရက်သီးများ သီးလာသောအခါ သရက်သီးတို့သည် မူလအတိုင်းပင်

ချိုမြိန်၍ ထူးကဲသော အနံ့၊ အရသာတို့နှင့် ပြည်စုံနေလေတော့သည်။

The old Chief Royal Gardener was asked to return and take care of the mango trees. He followed the advice of the wise Ponna. When the mango trees bore fruit again, the mangos were as sweet as they had been before.

ထို့ကြောင့် ပညာရှိတို့က “အသက်မဲ့သောအရာပင်လျှင် မကောင်းသော အပေါင်းအဖော်တို့နှင့် ပေါင်းဖော်၍ ပျက်စီးခဲ့ရသေးသည်။ အသက်ရှိသော သတ္တဝါတို့ကား မကောင်းသော အပေါင်းအဖော်နှင့် ပေါင်းဖော်သော် အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း” ဟူ၍ ဆိုကြလေသတည်း။

So the wise caution us: Not to associate with fools

Even as the good, sweet mango trees bore bitter fruit when they mixed with bitter Gwedauk trees, so too, should good people learn from this story not to mix with foolish, harmful companions, for in doing so, you too, may become foolish and harmful like them.

Translated, adapted and retold by Sheila Desmond

**ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦး
The Two Leaders**

တစ်ရံရောအခါ ဗာရာဏသီပြည်အနီး၌ လက်သမားရွာကြီး တစ်ရွာ ရှိသည်။ ထိုရွာတွင် လက်သမားတစ်ထောင် နေထိုင်သည်။ သူတို့သည် ထိုရွာ၌ ကြာမြင့်စွာနေထိုင်လာခဲ့ရာမှ လုပ်ငန်းများ မအောင်မြင်ဖြစ်လာကြသည်။ ကြွေးမြီများ ထူလာကြသည်။ သို့ဖြင့် ထိုရွာ၌ ဆက်လက်နေထိုင်ရန် မသင့်တော်သောကြောင့် ရောမလှေကြီးတစ်စင်း ပြုလုပ်ကာ မိသားစုများကိုပါ တင်ဆောင်၍ ရေလမ်းခရီးဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

Tayan Yaw Akhar, Once upon a time, close to the Kingdom of Bayamathi, there was a village where 1000 carpenters lived. They had lived there happily for a very, very long time but now they experienced many difficulties. They couldn't get enough work and they had many debts. They decided to leave their village and search for another place where they could have a better life. So they built a big ship and sailed away, taking their families with them.

သူတို့သည် သမုဒ္ဒရာအလယ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်းငယ် တစ်ခုကို တွေ့ရှိကြသည်။ ထိုကျွန်းငယ်မှာ ဆန်ရေစပါးနှင့် သီးနှံမျိုးစုံ ပေါများသည်။ ထိုကျွန်းတွင် သင်္ဘောပျက်သဖြင့် ဦးစွာရောက်နှင့်နေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သူတို့တွေ့သည်။

The Two Leaders

ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦး

မင်းယုဝေ

One day, far out at sea, they arrived on the shores of a small island. They explored the island and found that many different kinds of fruit trees grew there and that there was enough rice and water for everyone.

ထိုသူက-“အတွေ့တို့ သည်ကျွန်းမှာ အစားအစာပေါများသည်။ ဘေးအန္တရာယ်လည်း မရှိ။ သို့ရာတွင် သည်ကျွန်းကို နတ်များစောင့်သည်။ နတ်တို့သည် လူသားတို့၏ ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်တို့ကို အလွန် စက်ဆုပ်ကြသည်။ အတွေ့တို့ ဤကျွန်းတွင်နေလိုပါက ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်များကို အရမ်းမစွန့်ပါနှင့်။ သဲများကိုယက်၍ တွင်းပြုပြီးမှ စွန့်ပါ။ ထို့နောက် သဲဖြင့်ပြန်၍ ဖုံးအုပ်ပါ” ဟု သတိပေးပြောဆိုသည်။

AS they wandered around, they met a man who had been shipwrecked on the island long before their arrival. He welcome the carpenters and said ‘Dear friends, there is plenty of food on this island. There are no dangers here, but there is something very important you need to know about this island. It is guarded by Nats, Spirit Beings. The Nats hate to see the garbage that human beings produce every day. If you want to live here, don’t litter. Make holes in the sand, throw your garbage in the holes and after that, make sure you cover the holes with sand.’

လက်သမားတို့သည် ထိုကျွန်းမှာပင် အခြေချနေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ လက်သမားတစ်ထောင်တွင် ခေါင်းဆောင်အကြီးအမှူး နှစ်ယောက်ရှိသည်။ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးက လက်သမားငါးရာကို အုပ်ချုပ်၍ ကျန်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးက ကျန်လက်သမားငါးရာကို အုပ်ချုပ်သည်။ ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦးတွင် တစ်ဦးသည် ပညာရှိသည်။

တစ်ဦးကား ပညာမဲ့သည်။

The carpenters decided to settle and make their homes on this island. Among the 1000 carpenters there were two leaders. One was the leader of 500 carpenters and the other was the leader of the other 500. One of them was wise and the other was foolish.

လက်သမားများသည် ကျွန်းပေါ်တွင် အခြေချနေလာရာမှာ အတန်ကြာသော် ပညာမဲ့ခေါင်းဆောင်နှင့် ငယ်သားများသည် ကြံ့ရည်ကို သေအရက်ပြု၍ သောက်စားမူးယစ်ကြသည်။ သီဆိုကခုန်ကြသည်။ ထို့နောက် ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်တို့ကို စည်းကမ်းတကျ မစွန့်ကြတော့။ ထင်သလိုစွန့်ကျသည်။ ပြန်၍ဖုံးအုပ်ချင်းမပြုကြ။

After they had lived on the island for some time, the Foolish Leader and his carpenters made alcohol from sugarcane. They sang and danced and they kept on drinking. They became so drunk that they no longer cared about their environment. Garbage was thrown all over the place and they didn’t bother to cover it.

ထိုအခါ ကျွန်းစောင့်နတ်တို့သည် လွန်စွာ အမျက်ထွက်ကြသည်။ “၁၅-ရက် လွန်မြောက်လျှင် သမုဒ္ဒရာရေကို တက်စေ၍ ကျွန်းဆေးအံ့၊ လူအများကို သေစေအံ့”ဟု စီစဉ်ကြသည်။ ထိုနတ်တို့တွင် ကြင်နာတတ်သော နတ်တစ်ပါး ပါသည်။ ထိုနတ်က လူအများကို မပျက်စီးစေလို။ ကျွန်းနေ လက်သမားများထံ လာရောက်၍ ဘေးဖြစ်မည်အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ ၁၅-ရက်မတိုင်မီ ထွက်ပြေးကြရန်လည်း နှိုးဆော်သည်။

This irresponsible behavior made the Nats very, very angry. They agreed on a plan. "In 15 days we will cause a tsunami and let the high waves clean the beaches and get rid of these uncaring people as well!"

However, among the Nats, there was a Nat who was especially kind and loving. She didn't want the people to die. She appeared among the clouds to warn the carpenters. She advised them to leave the island before the 15th day.

ထို့နောက် ရက်စက်သောနတ်တစ်ပါး ရောက်လာပြန်သည်။ ထိုနတ်က လက်သမားတို့အား "ပထမပြောသွားသော နတ်သားသည် သင်တို့ကို မလိုမုန်းထား၍ ပြောဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ဤကျွန်းတွင် သာနေကြပါ။ တစ်စုံတရာ ဘေးမရှိပါ" ဟု ပြောဆိုပြန်သည်။

Unfortunately, soon after she had spoken, a cruel and harm-ful Nat appeared on another cloud. He said, "Don't believe what that Nat told you. She said that because she doesn't like human beings. Don't worry, just keep on staying here. You are not in any danger."

ဤတွင် ပညာရှိခေါင်းဆောင်က စဉ်းစားချင့်ချိန်ပြီးလျှင် "အဆွေတို့ လှေတို့ကို အသင့်စီရင်၍ ထားကြမှသင့်မည်။ ပထမနတ်၏ စကားမှန်သော် ရေတက်သောအခါ လှေဖြင့် ထွက်ခွာကြမည်။ ဒုတိယနတ်၏ စကားမှန်သော် လှေတို့ကို သင့်တော်ရာ၌ထား၍ ဤကျွန်းတွင်ပင် ဆက်လက်နေကြမည်" ဟု အဖော်လက်သမားတို့ကို

The Wise Leader thought about what the two Nats had said. He called for a meeting with all the carpenters and said, "Friends, I think we should build boats and get ready. If the first Nat spoke the truth, we will then be able to leave in our boats as soon as the waters rise. And if the second Nat spoke the truth, we can keep the boats in a safe place and continue living here as before."

ထိုစကားကို ပညာမဲ့ခေါင်းဆောင်က လက်မခံ။ "အဆွေ၊ သင်သည် အလုပ်ပိုလုပ်လိုသူဖြစ်သည်။ ပထမနတ်သားသည် ငါတို့ကို မုန်း၍ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒုတိယနတ်သားသည်ကား ချစ်၍ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသာယာသောကျွန်းကို ငါတို့ အဘယ့်ကြောင့် စွန့်ရအံ့နည်း။ လှေပြု လုပ်ရန်မလို" ဟု ဆို၏။

ဆိုသည့်အတိုင်းလည်း မိမိ၏ငယ်သားငါးရာတို့ကို လှေမပြု လုပ်ရန် ညွှန်ကြား၏။ သူ၏ ငယ်သားများကလည်း သူတို့ဆရာစကားကို နားထောင်ကာ ဘာမျှမလုပ်။ သောက်စားမှူးယစ်၍သာ နေကြလေ၏။

The Foolish Leader did not agree. He said, "Friend, you just want to make us do more work for nothing. The first Nat hates us. We should believe the second Nat because she loves us. Why should we leave this beautiful, peaceful, island? There's no need to build boats!" Then the Foolish Leader ordered his 500 carpenters not to build boats and they were happy to obey him. They just kept on feasting and drinking and enjoying themselves.

ပညာရှိ ခေါင်းဆောင်ကမူ မိမိ၏ငယ်သားများကို လှေပြုလုပ်စေသည်။ စားရေရိက္ခာ အပြည့်အစုံရာဖွေ၍ လှေပေါ်သို့

မင်းယုဝေ ■

တင်စေသည်။ ငယ်သား များကလည်း ပညာရှိခေါင်းဆောင်၏စကားကို နာယူကာ အစစအရာရာ အသင့်ပြု လုပ်ထားကြသည်။

The Wise Leader helped his 500 carpenters to build boats. Then they stocked the boats with food and water. His people listened to his advice and continued to make all the other preparations necessary for their departure.

၁၅-ရက်စေ့သော် ကြင်နာတတ်သော ပထမနတ် ပြောသည့် အတိုင်းပင် သမုဒ္ဒရာရေတို့သည် ကျွန်းပေါ်သို့ တစ်ရပ်ရပ် တက်လာသည်။ ခါးလယ်ခန့် ရောက်သောအခါ ပညာရှိခေါင်းဆောင်နှင့်ငယ်သားငါးရာ တို့သည် လှေကြီးပေါ်သို့ တက်၍ လှော်ခတ် ထွက်ခွာသွားကြသည်။

On the 15th day, just as the first Nat had warned, the sea level got higher and higher and the waves came upon the shore.

As soon as the people were waist-high in water, the Wise Leader and his followers got into their boats and sailed away from the island.

ပညာမဲ့ခေါင်းဆောင်နှင့် ငယ်သားများမူကား မမူကြ။ “ကျွန်းဆေးခြင်းမူသာဖြစ်သည်။ ရေတို့သည် ခါးလယ်အထိသာ ရောက်နိုင် သည်။ ထိုထက် တိုး၍ မရောက်နိုင်” ဟုဆိုကာ အေးဆေးစွာ နေကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ ထင်သကဲ့သို့မဟုတ်။ သမုဒ္ဒရာရေသည် ခါးလယ်မှ ပခုံး၊ ပခုံးမှ ဦးခေါင်း၊ ဦးခေါင်းမှ ထန်းတစ်ဖျားတိုင်အောင် တက်လေ တော့သည်။ သည်တွင် ပညာမဲ့ ခေါင်းဆောင်နှင့်တကွ ထိုသူကို ဆည်းကပ်သူ ငယ်သားငါးရာစလုံး ရေနစ် သေဆုံးသွားကြလေ၏။

But the Foolish Leader and his followers were not disturbed. They said “Oh, they’re only cleaning the beach. The water will stop rising after it reaches waist level. It can’t go higher than that.”

However, it didn’t stop. The waves rose higher and higher and soon the water was up to their shoulders, then to their heads and finally, even to the tops of the tall coconut trees. The Foolish Leader and all his followers were drowned.

ဥပဒေသ။ ပညာရှိကို ဆည်းကပ်ခြင်းသည် မြတ်သော မင်္ဂလာမည်၏။

So the wise caution us:

Even as the 500 carpenters who listened to the Wise leader, so too should good people pay attention to those who are wise and associate with them.

Translated, Adapted and Retold by Sheila Desmond.

■ သုံးဆယ့်ရှစ်ဖြာမဂ်လာ

သူဆင်းရဲ ပုဏ္ဏ
The Poor Man

တစ်ရံရောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ သူဌေးတစ်ဦး၏လယ်တွင် သူရင်း
တားပြု၍နေရသော သူဆင်းရဲတစ်ယောက်ရှိသည်။ “ပုဏ္ဏ” ဟု အမည်
တွင်သည်။

ပုဏ္ဏသည် ဇနီး ဘာရိတာ၊ သမီး ဥတ္တရာတို့နှင့်အတူ အရှင်
သူဌေး၏ အိမ်နောက်ဖေး၌ မှီခိုနေထိုင်၏။

တစ်နေ့သ၌ နက္ခတ်ပွဲသဘင်နေ့ ကျရောက်ရာ မြို့သူမြို့သားများ
သည် ပျော်ရွှင်စွာ ဆင်နွှဲရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ထိုအခါ သူဌေးက
ပုဏ္ဏကိုခေါ်၍ မေးမြန်းသည်။

“အချင်းပုဏ္ဏ၊ သင်တို့ ယနေ့နက္ခတ်သဘင် ပျော်ရွှင်မြူးထူးမည်
လော၊ သို့မဟုတ် လုပ်မြဲ ယူမြဲတိုင်းသောအခါဖြင့် လယ်ထွန်မည်လော”

Once upon a time, in the kingdom of
Razagy, there lived a poor man named Ponna
who worked as a laborer in the fields of a rich
man.

Ponna, his wife Barita and their daughter
Ottara lived in a small hut at the back of the rich
man's house.

BURMESE
CLASSIC
.COM

Ponna, The Poor Man

သူဆင်းရဲပုဂ္ဂိုလ်

မင်းယုဝေ ■

One day, when the villagers were busy getting ready for a festive occasion, the Netkuk Pwe, the rich man called Ponna and asked him, "Ponna, are you going to join us in the celebrations or are you going to work as usual?"

“အရှင်သူဌေး၊ အကျွန်ုပ်တို့မှာ ဥစ္စာစည်းစိမ်ရှိသောသူတို့ကို မတူပိုင်ပါ။ ယနေ့ အလုပ်မလုပ်ပါက နက်ဖြန်တွင် စားစရာမရှိပါ။ သို့ဖြစ်၍ နက္ခတ်သဘင်ကို မဆင်နွှဲလိုပါ။ ထွန်နှင့်နွားကိုသာပေးပါ။ ယခုပင် လယ်ထွန်သွားပါမည်။”

သူဌေးလည်း ပုဏ္ဏားအား ပေးမြတိုင်းသော အခကြေးငွေကိုပေး၍ ထွန်နှင့်နွားတို့ကိုပေးအပ်၏။

ပုဏ္ဏားသည် ဝေဇီဘာရိတာအား “ရှင်မ၊ ယနေ့ ငါ လယ်ကိုင်ဆင်း၍ များစွာပြီးအောင်ထွန်မည်။ ထမင်းကို အခါတိုင်းထက် ပိုချက်၍ ငါ့ထံလာပို့ပါ” ဟု မှာကြား၏။ ထို့နောက် လယ်သို့ဆင်း၍ ထွန်လေသည်။

Ponna replied, "Sir, we cannot imitate the lives of those who are rich and have the time and means for leisure activities. If we don't work today, there will be no food to eat tomorrow. Just give me a cow and a hoe and I will be off to the fields."

The rich man gave Ponna what he asked for, together with his daily wage.

■ သုံးဆယ့်ရှစ်ဖြာမင်္ဂလာ

After that, Ponna spoke to his wife Barita. "I'm going to work extra hard today, so please cook more food than usual and bring it to me." Then he left for the fields.

ထိုအခိုက် ရဟန္တာ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်သည် ပုဏ္ဏား လယ်ထွန်ရာအနီးရှိ လယ်ကန်သင်းပေါ်သို့ ကြွလာပြီး ရပ်တော်မူသည်။

ပုဏ္ဏားသည် မထေရ်မြတ်ကိုမြင်သော် ကြည်လင်ရွှင်ပျသွားသည်။

“အရှင်မြတ်သည် မျက်နှာသစ်ရေနှင့် သွားတိုက်ရန် တံပူကို အလိုရှိ၍ ရပ်တော်မူလာဟန်တူသည်” ဟူ၍ တွေးဆကာ လယ်ထွန်ခြင်းကို ခေတ္တရပ်နားသည်။ မထေရ်မြတ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိသောစွာရှိနိုးသည်။

မထေရ်မြတ်ကလည်း ပါလာသော သပိတ်နှင့်ရေစစ်ကို ပုဏ္ဏား လက်သို့အပ်၏။ ပုဏ္ဏားလည်း မျက်နှာသစ်ရေကို ကောင်းစွာခပ်၍ ဆက်ကပ်၏။ တံပူကိုလည်း ကောင်းစွာပြုလုပ်၍ လှူ၏။

မထေရ်မြတ်သည် တံပူဖြင့် သွားတိုက်၍ မျက်နှာသစ်ရေဖြင့် မျက်နှာသစ်တော်မူသည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ ကြွသွားတော်မူသည်။

While he was working, the Venerable monk Ashin Tharipottaya Mahtaymyat came to the fields and stood silently before him.

As his son as Ponna saw the monk he felt peaceful and his heart filled with joy. He thought to himself.... 'probably his holiness is standing

မင်းယုဝေ ■

here because he needs some water,' so he stopped working and paid his respects to the monk.

The monk then handed his empty water bowl and sieve to Ponna. Ponna filled it with water and offered it to the monk. The monk drank some water and continued on his journey.

ထိုအချိန်တွင် ဘာရိတာသည် ထမင်းဟင်းတို့ကို ချက်ပြီးလျှင် ပုဏ္ဏားထဲ လာပို့သည်။ ဘာရိတာသည် လမ်းခရီးတွင် အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်ကို တွေ့မြင်လေသည်။

ဘာရိတာက “ငါသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် လှူဖွယ်ဝတ္ထုရှိသော်လည်း အရှင်မြတ်ကို မတွေ့မြင်။ တစ်ခါတစ်ရံ အရှင်မြတ်ကို တွေ့မြင်သော်လည်း ငါ့၌ လှူဖွယ်ဝတ္ထုမရှိ။ ယခုမှ အရှင်မြတ်ကိုလည်း တွေ့မြင်ပြီ။ ငါ့၌လည်း လှူဖွယ်ဝတ္ထုပါလာပြီ” ဟူ၍ ကြံစည်ကာ ပါလာသော ထမင်းတို့ကို မထေရ်မြတ်အား လှူဒါန်းလေသည်။

မထေရ်မြတ်လည်း ထမင်းဟင်း တစ်ဝက်ခန့်ရလျှင် “တန်ပြီ” ဟုဆိုဟန်ဖြင့် သပိတ်ကို ဖုံးအုပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဘာရိတာက “အရှင်ဘုရား၊ သည်ဆွမ်း၊ သည်ဆွမ်းဟင်းတို့က တစ်ယောက်စာမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ချန်ထား၍ မလျော်ပါ။ လောက်အောင် အလှူခံတော်မူပါ” ဟုဆို၍ ထမင်းဟင်းအားလုံးကို လောင်းလှူလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဘာရိတာသည် အိမ်သို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ ထမင်းဟင်းတို့ကိုချက်၏။ ပြီးမှ ပုဏ္ဏားထဲ ထမင်းပို့ရန် ပြန်လာလေသည်။

A little later, Barita saw the monk while

■ သုံးဆယ့်ရှစ်ဖြာမဂ်လာ

she was on her way to deliver lunch to her husband. She thought to herself.....' Sometimes I have something to give but I don't meet a worthy person to give to. And sometimes, although I meet an honorable person, I don't have anything to offer. But now, I not only meet a person of merit, I also have something to give. So she offered him the food she was carrying.

The monk silently covered his bowl after she had given him half the food she had brought , as though to say that it was enough for him. So she said, “ Holy One, what I have here is food for one person to eat. Please accept all of it.” She then gave him all of the food.

Barita went back home to cook again for Ponna and returned much later to the fields.

အတန်ကြာသောအခါတွင်မှ ဘာရိတာပေါ်လာလေသည်။ ဘာရိတာသည် မိမိအား ပုဏ္ဏားမျှော်နေသည်ကို လှမ်း၍မြင်ရသည်။ ထိုအခါ-

“ငါ ချစ်လင်သည် ဆာလောင်လှသဖြင့် ငါ့ကိုမျှော်နေရာသည်။ အကယ်၍ နောက်ကျသဖြင့် အမျက်ထွက်လျက် ငါ့ကို မောင်းမဲ ရိုက်နှက်ပါက ငါပြုခဲ့သောကောင်းမှုအလှူသည် အကျိုးမရှိဖြစ်တော့မည်” ဟု ကြံစည်ကာ လှမ်း၍ပြောဆိုသည်။

“အမောင်၊ စိတ်ကို ကြည်ဖြူစွာထားပါ။ ကျွန်မပြုခဲ့သော ကောင်းမှုကို အကျိုးခံ မပြုပါနှင့်။ နံနက်စောစောကပင် ကျွန်မ ထမင်းလာပို့ ပါသည်။ လမ်းခရီးတွင် အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ကို ဖူးမြင်ရသဖြင့် ထမင်းဟင်းတို့ကို အရှင်မြတ်အား လှူဒါန်းလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက်မှ တစ်ဖန်အိမ်သို့ပြန်ကာ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်၍ လာရပါသဖြင့် ကြန့်ကြာ နေရပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဒါနထူးကို ဝမ်းမြောက်ပါလော့”

ထိုစကားကိုကြားသော် ပုဏ္ဏလည်း ဝမ်းမြောက်အားရ ဖြစ်သွား ပေသည်။

“ရှင်မ၊ သင့်အလှူအတွက် ငါသည် ဝမ်းမြောက်သာမနေပါပါ။ ငါသည်လည်း နံနက်ကပင် အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ကြီးအား မျက်နှာသစ်ရေနှင့်တံပူတို့ကို ကပ်လှူလိုက်ပါသေးသည်။ ထိုကောင်းမှုကို သင်လည်း အမှုယူပါလော့။”

As she approached Ponna, she saw that he was waiting longingly for his lunch.

.....’ My dearest husband must be so very hungry. If he gets angry, then the good deed I have performed will be of no merit to us. ‘Thinking this, she spoke to him from a distance.

“Dear one, please keep a clear and peaceful mind so that we can benefit from the good deed I performed.” She explained why she was late. “Please rejoice and be happy that I was given the opportunity to be generous. ”

When he heard this, Ponna said, “ Dear wife, I am very happy to hear about it , and very thankful. I, too, was given the opportunity to give water to the monk this morning. May you also share my good fortune.”

ထို့နောက် ပုဏ္ဏတို့နှစ်ယောက်သည် ဝမ်းမြောက်စွာပင် ထမင်းဟင်း တို့ကို ဝေမျှစားကြသည်။ စားပြီးသော် ပုဏ္ဏသည် ပင်ပန်းလှသဖြင့် ဘာရိတာ၏ပေါင်ကို ခေါင်းအုံး၍ ခေတ္တအိပ်လေသည်။

ထိုစဉ် ရဟန္တာ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ကို သဒ္ဓါကြည်ဖြူ စွာ ပေးလှူရသော အကျိုးကြောင့် ပုဏ္ဏထွန်းခဲ့သော ထွန်းစိုင်းထွန်းခဲ အားလုံးသည် ရွှေတုံးများအဖြစ် ကူးပြောင်းသွားလေသည်။

ပုဏ္ဏသည် အိပ်ရာမှနိုး၍ ရွှေတို့ကိုမြင်သောအခါ မိမိ၏မျက်စိကို မယုံနိုင်အောင်ရှိနေလေသည်။

“ရှင်မ၊ ထ၍ ကြည့်စမ်းပါဦးလော့၊ ငါမောပန်းစွာဖြင့် ထမင်းစားပြီး အိပ်စက်ခဲ့၍ မျက်စိလည်ကာ အမြင်မှားနေသည် ထင်သည်။ ငါထွန်းခဲ့ သော ထွန်းစိုင်းထွန်းခဲအားလုံးသည် ရွှေဖြစ်လျက် တဝင်းဝင်းတောက်ပ နေပေပြီ။”

“အမောင်၊ ကျွန်မလည်း ရွှေတုံးရွှေခဲတို့ကိုသာ မြင်နေရပါသည်”

“ရှင်မ၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ကို ဖြူစင်သော စေတနာဖြင့် လှူခဲ့သော ကောင်းမှုသည် ယခုပင် အကျိုးပေးလေပြီ” ဟူ၍ ပုဏ္ဏက ဝမ်းမြောက်အားရ ပြောဆိုလေသည်။

The husband and wife ate together and then

took a brief nap because they were both very tired.

While they were resting, as a consequence of their good deeds, all the stones, earth and rocks that Ponna had piled along the fields turned miraculously to gold bricks. When Ponna woke up and saw the gold he could hardly believe his eyes. "Look, wake up, Barita. I think I must be imagining this. Everything has turned to gold!"

"Ponna, that's what I see, too."

"Barita, I think this is the result of our having given generously to the honorable monk."

သူတို့သည် တိုင်ပင်ပြီးလျှင် ထမင်းခွက်ထဲသို့ ရွှေအချို့ ထည့်ယူသည်။

ထို့နောက် ဘုရင်ရှေ့တော်မှောက်သို့ဝင်ကာ ရွှေများကိုပြလျက် အလုံးစုံ လျှောက်ထားပြီးလျှင် -

"အရှင်မင်းကြီး၊ မင်းချင်းတို့အား များစွာသော လှည်းတို့ဖြင့် စေလွှတ်၍ ရွှေများကို ယူဆောင်တော်မူပါ။"

"ဘုရင်လည်း ပုဏ္ဏ ဆိုသည့်အတိုင်း စေလွှတ်၏။"

After consulting with each other, Ponna and Barita put some gold in the empty food container. Then they went to the King and showed him the

gold, explaining what had happened. "Your highness, please send your soldiers to the field with carts to bring back the gold."

The King sent his men.

မင်းချင်းတို့သည် ရွှေတုံးရွှေခဲတို့ကို တွေ့သော် "ငါတို့ အရှင်မင်းကြီး၏ ဘုန်းတော်ကြောင့်ပေါ်သော ပစ္စည်းတည်း" ဟုဆို၍ ကျုံးယူကြသည်။ ထိုအခါ ရွှေတုံးရွှေခဲတို့သည် လက်တွင်းမှာပင် မြေစိုင်မြေခဲအဖြစ် ပြောင်းသွားလေသည်။

မင်းချင်းတို့သည် ဘုရင်ထံ ပြန်၍ အကျိုးအကြောင်း လျှောက်ထားလေသည်။

ဘုရင်က "ပုဏ္ဏသူဆင်းရဲ၏ ဥစ္စာဆို၍သာ ကျုံးလေ" ဟူ၍ မှာကြားသည်။

မင်းချင်းတို့လည်း ဘုရင်မှာလိုက်သည့်အတိုင်း ပြောဆို၍ ကျုံးသောအခါ ရွှေတုံးကိုရရှိသည်။ ယင်းတို့ကို ယူဆောင်၍ မင်းရင်ပြင်၌ ပုံထားသည်။

When the men saw the gold they thought that it was there because of the powers of their King. Thinking this, they picked up the gold, but as soon as they picked up a piece, it changed into soil and rock. The men returned to report these strange events to the King.

The King said, "Go back, but this time

think differently, for the treasure belongs to Ponna. “ The men did as they were told. They were now able to bring the gold back.

ဘုရင်လည်း ပြည်သူပြည်သားတို့ကို ခေါ်ယူစေပြီးလျှင် ရွှေတို့ကို ပြု၍ မေးတော်မူသည်။

“ငါတို့ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် မည်သူ၏အိမ်၌ သည်မျှလောက် များသော ရွှေတို့ရှိပါသနည်း။”

“အရှင်မင်းကြီး မည်သူထံတွင်မျှ မရှိပါ။”

“သည်ရွှေတို့ကား ပုဏ္ဏ၏ရွှေများဖြစ်သည်။ သည်ယနေမှစ၍ ပုဏ္ဏကို သူဌေးအရာ ပေးတော်မူလိုက်ပြီ။”

ဘုရင်က ဤသို့ဆိုကာ ပုဏ္ဏကို ဗဟုဓနသူဌေးဘွဲ့ ပေးတော်မူသည်။ များစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကိုလည်းပေးသည်။ သူဌေးဆောင်းသော ထီးကိုလည်းပေးသည်။

ပုဏ္ဏက “အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့မှာ သူတစ်ပါးအိမ်၌ နေကြရပါသည်။ ကျွန်တော်မျိုးတို့အတွက် နေထိုင်ရာအရပ်ကိုလည်း ပေးသနားတော်မူပါ။” ဟူ၍ လျှောက်ထားသည်။

သည်တွင် ဘုရင်သည် ပုဏ္ဏအား ရှေးသူဌေးတစ်ဦး နေထိုင်ခဲ့ဖူးသော မြေနေရာဟောင်းတစ်ခုကို ပေးသည်။

The King assembled his people and spoke: “This gold belongs to Ponna. I am going to promote him to the rank of a Rich Man. “ He gave

Ponna this title ceremoniously. He gave him a rich man’s umbrella and he also gave him land.

ထိုမြေနေရာသည် စွန့်ပစ်ထားသည်ဖြစ်သဖြင့် ချုံနွယ် ပိတ်ပေါင်းအတိအကျ နေသည်။ ပုဏ္ဏသည် အိမ်ဆောက်ရန် အတွက် ယင်းတို့ကို ခုတ်ထွင်းရှင်းလင်းစေသည်။ ထိုအခါ တစ်နေရာတွင် အိုးချင်းထိလျက် ရှိသော ရွှေအိုးပေါင်းများစွာကို တွေ့ပြန်သည်။

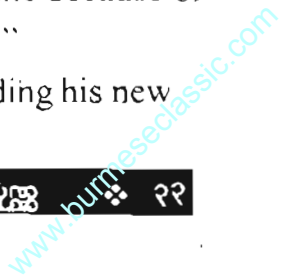
ပုဏ္ဏသည် ထိုရွှေအိုးများကို ဘုရင်အား ဆက်သသည်။ ဘုရင်က သိမ်းပိုက်ခြင်းမပြုပေ။

“အသင် ဗဟုဓနသူဌေးမင်း၏ ကောင်းမှုကြောင့်ရသော ရွှေအိုးတို့ကို ငါမယူလို။ အသင်သာယူလော့။” ဟုဆို၍ ပုဏ္ဏကိုပင် ပြန်လည်ပေးအပ်လေသည်။

မကြာမီ ပုဏ္ဏသည် နေရန်အိမ်ကို ဆောက်လုပ်ပြီးသည်။ ပုဏ္ဏ၊ ဇနီး၊ ဘာရိတာနှင့် သမီးဥတ္တရာတို့သည် အိမ်တက်မင်္ဂလာနှင့် ထီးဆောင်းမင်္ဂလာတို့ကို တစ်ပြိုင်တည်း ပြုလုပ်သည်။ ဘုရားအများရှိသော သံဃာတော်မြတ်တို့ကိုလည်း ၇-ရက်ပတ်လုံး လှူဒါန်းပူဇော်ခြင်း ပြုလေသည်။

Upon clearing the land to build his new home, Ponna again discovered more gold. He offered it to the King but the King refused and returned the gold, saying” You gained this fortune because of your good deeds. It belongs to you.”

As soon as Ponna finished building his new

home for his family, he and Barita proceeded to share their good fortune by honoring and feeding the monks , and by helping the poor people who needed their help.

ဥပဒေသ။ ။ ပူဇော်ထိုက်သူကို ပူဇော်ခြင်းသည် မြတ်သော မင်္ဂလာမည်၏။

And so the wise remind us:

To live a life filled with Mingala, it is wise to honor those worthy of honor.

Translated, adapted, and retold by Sheila Nath Desmond [aka Khin Hla Myint]

**သိမ်းငှက်နှင့် ဘီလုံးငှက်
Thane Bird and Belone Bird
[The Hawk and the Lark]**

တစ်ရံရောအခါ ဘီလုံးငှက်တစ်ကောင်သည် မိမိနေထိုင် ကျက်စားရာ လယ်ကွင်းပြင်မှလွန်၍ အခြားအရပ်သို့ သွားရောက် ကျက်စား၏။ ထိုစဉ် သိမ်းငှက်တစ်ကောင်သည် ဘီလုံးငှက်ကို တွေ့မြင် ကာ ထိုးသတ်သွား လေသည်။

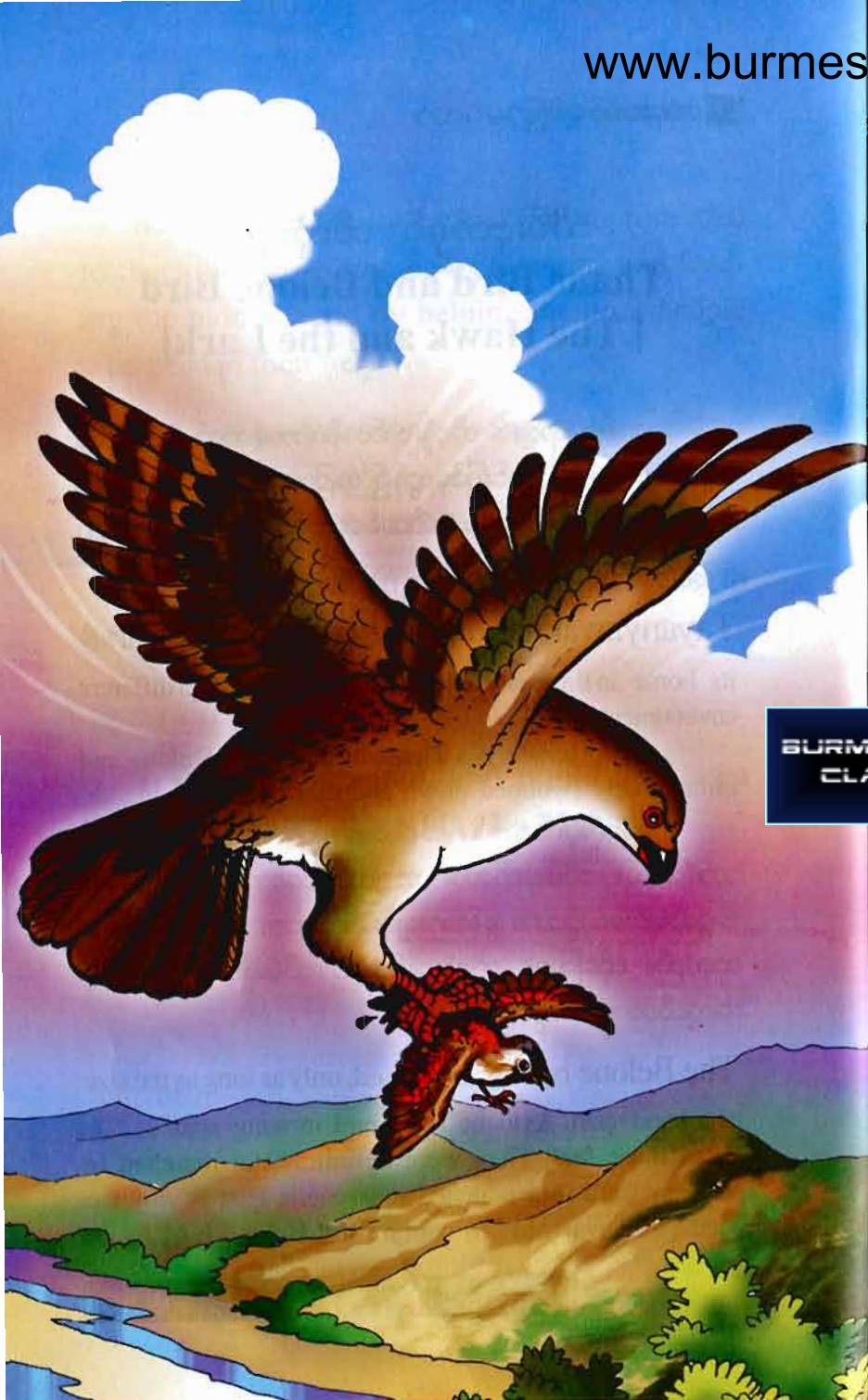
Tayanyawakhar, once upon a time, a Belone bird left its home in the rocky fields to search for food in a different environment.

Unfortunately, a Thane bird saw the Belone and immediately swooped down and carried it off.

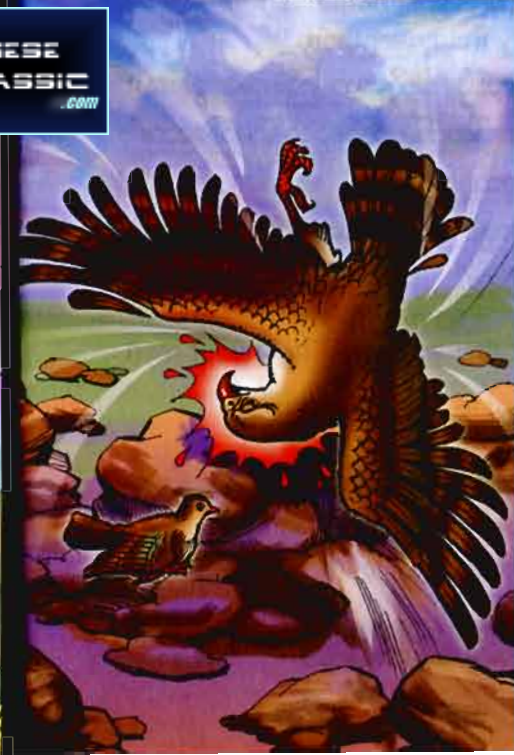
ဘီလုံးငှက်သည် အရွယ်အားဖြင့် လက်တစ်ဝါးခန့်သာရှိသည်။ သိမ်းငှက်ကား အရွယ်တစ်တောင်ကျော်ရှိသည်။ အရွယ်ချင်းမယှဉ်သာ။ ခွန်အားချင်းမယှဉ်သာ။ အလွန် ကွာခြားလှသည်။ ထို့ကြောင့် ဘီလုံးငှက်သည် သိမ်းငှက်၏ လက်သို့ အလွယ်တကူ ပါသွားလေသည်။

The Belone bird is a small bird, only as long as the size of a hand-span. As to the Thane bird, its wing-span is about three feet. They were definitely not matched in size, nor were they matched in strength. That is why the Thane bird was able to capture the Belone bird so

BURMESE CLASSIC .com

**Thane Bird
and
Belone Bird**

သိမ်းငှက်
နှင့်
ဘီလုံးငှက်

မည်မဟုတ်” ဟူ၍ မြည်တမ်းငိုကြွေး၏။ ထိုအခါ သိမ်းငှက်က မခံချင်။

While he was in the air, trapped in the Thane bird's claws, the Belone bird lamented out loud, "I got caught because I wasn't in my natural habitat. If I had been in my own environment, the Thane bird would never have been able to catch me. " And he cried and cried.

“ဟယ် ဘီလုံးငယ်၊ သင်၏အရပ်ကား အဘယ်နည်း” ဟူ၍ မေးမြန်းသည်။ ဘီလုံးငှက်ကလည်း အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ “ငါ၏အရပ်ကား ထွန်စာခဲရှိရာ လယ်ကွင်းပြင်တည်း။”

The Thane bird couldn't stand hearing this. He said,

“Hey, Belone, where is your home?”

“I live in that rocky field over there.”

“သင်၏အရပ်၌ရှိသော်လည်း ငါသို့သော ကြီးမား၍ ခွန်အား ရှိသူကို သင်အန်တုနိုင်မည်လော။ ငါ့လက်မှ သင်လွတ်နိုင်မည်လော။”

“အန်တုနိုင်ပါသည်။ လွတ်နိုင်ပါသည်။”

“ကောင်းပြီ သည်လိုဆိုလျှင် သင့်ကို ယခု ငါလွှတ်လိုက်မည်။ သင့်အရပ်သို့သွား၍ ငါ့ကို ခုခံလော့။”

“ And you actually think that when you're in your own habitat you can escape a bird as strong as I am?

I don't think so!”

“Yes, I can escape from you there.”

“O.K. I'll release you so that I can challenge you to prove it. Go home and defend yourself.”

easily.

သို့ပါသွားစဉ် ဘီလုံးငှက်က ‘ငါ့အရပ်မဟုတ်၍ သိမ်းငှက် ၏ ထိုးသုတ်ခြင်းကို ခံရသည်။ ငါ့အရပ်ဖြစ်ပါမူ သိမ်းငှက်သည် ထိုးသုတ်နိုင်မိမ်းငှက်က ဤသို့ဆိုကာ ဘီလုံးငှက်ကို လွှတ်လိုက် သည်။ ဘီလုံးငှက်လည်း မိမိကျက်စားရာ လယ်ကွင်းပြင်သို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပျံသွားသည်။ ရောက်သော် မြေစိုင်းခဲကြီး တစ်ခုပေါ်၌ရပ်လျက် -

‘အို သိမ်းငှက်ကြီး၊ အသင်စွမ်းလျှင် လာလော့’

So the Thane bird let the Belone bird fly home. The Belone bird was very happy, and as soon as he landed on his rocky home, he called out, “Oh, Great Thane, if you're so strong and skilful, come get me!”

သိမ်းငှက်ကလည်း ‘ဟယ် ဘီလုံးငယ်၊ ငါ့လက်မှ သင် လွတ်နိုင်မည်လော’ ဟူ၍ ကြုံးဝါးကာ လျင်မြန်စွာ ပျံသန်း လာ သည်။ အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပျံဆင်း၍ ဘီလုံးငှက်ကို ထိုးသုတ်လိုက်လေသည်။

“Hey Belone, do you really still believe that you can save yourself? Never!”

Shouting in anger, the Thane bird swiftly and violently zoomed down in pursuit.

ဤတွင် ဘီလုံးငယ်သည် မြေစိုင်းခဲပေါ်မှ ရုတ်တရက် ဆင်း၍ မြေစိုင်းခဲအောက်အကြားသို့ ဝင်နေလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ သိမ်းငှက်သည် ဘီလုံးငှက်ကို မသုတ်မီ အရှိန်

လည်း မသတ်နိုင်၊ မြေစိုင်းခဲကို ရင်ဖြင့်တိုက်မိသွားသည်။ တစ်ခဏ အတွင်းပင် ရင်ကွဲ၍ သေဆုံးသွားလေသည်။

Quick as a wink, the Belone bird flew into his cave home which was under the big rock, and hid himself. So the Thane bird missed his prey. Also he couldn't slow down because he was descending at such a fast speed that he hit the rocks with a terrible force and died with a crash.

ဘီလုံးငှက်သည် မြေစိုင်းခဲအကြားမှ ထွက်လာပြီးလျှင် သိမ်းငှက်သေ၏ ကိုယ်ပေါ်၌နားလျက် 'ငါသည် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောအရပ်ကို အမှီပြုသောကြောင့် အင်အားကြီးသူကိုပင် အနိုင်ရလေပြီ' ဟူ၍ ဆိုလေသတည်း။

The Belone emerged from his rocky cave, looked at the dead Thane bird and thought, 'It was only because I went for protection to a place which is the most suitable for me to live in, I was able to avoid being harmed by a bird stronger than I am.'

ဥပဒေသ။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောအရပ်၌ နေခြင်းသည် မြတ်သောမဂ္ဂလာ မည်၏။

And so the wise remind us:

To live a life filled with Mingala, it is wise to choose to live in a suitable environment which is conducive to your well-being.

www.burmeseclassic.com

* သရက်ပင် နှင့် ခွေးတောက်ပင်

The Mango and the Gwedauk Tree story

* ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦး

The Two Leaders

* သူဆင်းရဲပုဏ္ဏ

The Poor Man

* သိမ်းငှက် နှင့် ဘီလုံးငှက်

Thane Bird and Belone Bird